

בית משפט לעניני משפחה באשדוד

11 מאי 2020
1589-01-19

פס"ד בעניין ביטולו של הסכם גירושין

עפרה גיא

השופטת

ר.ב.
ע"י עו"ד דבורה ביטון

תובעת

- נגד -

מ.ב.
ע"י עו"ד מורן גוהר

נתבע

פסק דין

עניינה של תובענה זו, ביטולו של הסכם גירושין שנערך בין הצדדים. הסכם אשר קיבל תוקף של פסק דין ואושר על ידי בית משפט ביום 5/9/2018.

1. רקע ועובדות שאינן במחלוקת הצדדים נשאו ביום 10/10/2010 וכתוצאה מנישואיהם נולדו להם שלושה ילדים אלמונית, פלונית ואלמוני. מערכת היחסים בין הצדדים ידעה עליות ומורדות כאשר הצדדים חלוקים אודות האשם במשבר ביחסים ביניהם.
2. ביום 26/7/2018 חתמו הצדדים על הסכם שלום בית ולחילופין לגירושין (להלן: "ההסכם"). ההסכם אושר על ידי ביום 05/09/2018, כאשר ההסכם הוגש במסגרת בקשה ליישוב סכסוך במסגרתה עתר המשיב לצו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הקטינים וצו עיקול זמני.

3. במעמד אישור ההסכם בבית המשפט הנתבע היה מיוצג על ידי עורכת דין ואילו התובעת התייצבה ללא ייצוג משפטי.
4. הנתבע (להלן: "האיש"; "הבעל") הגיש תביעה למשמורת בלעדית על הקטינים בנובמבר 2018. בסופו של יום ניתן פסק דין ביום 10/12/2019 לפיו המשמורת על הקטינים תהא משמורת משותפת חלוקת זמני השהות תהא בהתאם לאמור בסעיף 16 להסכם שאושר על ידי ביום 05/09/2018 כאמור לעיל.
5. התובעת (להלן: "האישה") הגישה תביעתה זו ביום 1/1/2019 במסגרתה עתרה לביטול ההסכם. עוד הגישה תביעה למדור שקט שלו וספציפי, תביעה אשר נמחקה ביום 11/4/2019.
6. **טענות האישה** לטענתה, דין ההסכם להתבטל. מערכת היחסים בין הצדדים ידעה עליות ומורדות. הנתבע נהג כלפיה בצורה מחפירה ואף גרם לסכסוך בינה לבין בני משפחתה. מאחר וחשה בדידות בחיי הנישואין, מצאה אוזן קשבת בקשרים טלפוניים שניהלה. לאחר שגילה זאת הנתבע, ביקשה התנצלה בפניו והוא הוליכה שולל בכך שגרם לה להאמין כי סלח לה.
7. בפועל, מעולם לא התכוון לסלוח, אלא מדובר בהתנהגות למראית עין שלא נועדה לשפר מערכת היחסים. כך גם הקפיד להכניסה לסיטואציות שנויות במחלוקת כדי לציירה כבעלת בעיה נפשית וכלא כשירה לגדל הקטינים.
8. תוך כדי התנהלות זו, הציג בפניה "פיתרון" שאינו ניתן לבחירתה. הנתבע החליט כי על הצדדים לחתום על "הסכם שלום בית" ולחילופין גירושין וזאת כתנאי לסליחתו ועל מנת לשקם יחסי הצדדים.
9. ההסכם כולל החלטות קיצוניות שנוסחו על ידי הנתבע ובא כוחו ושללו מהתובעת זכויות בסיסיות המגיעות לה.
10. הנתבע בעצמו מעולם לא קיים התחייבויותיו בעצמו ולא פעל לנסות ולפתור הבעיות שהתעוררו בין הצדדים ולא ניסה להגיע לשלום בית אמיתי ומדובר בהסכם שנעשה בכפייה ולא מרצונה החופשי של התובעת. כך איים על התובעת שלא תקבל ממנו דבר, ייקח ילדיה ממנה וזאת בטענה כי לאישה נואפת לא תינתן משמורת על ילדיה ואף טען שיקחו הילדים ממנה בשל בעיות נפשיות.
11. אומנם באת כוחו של הנתבע יעצה לה להיוועץ בעו"ד טרם חתימה על ההסכם טרם חתימתה אולם במקביל זרזה הנתבע לחתום על ההסכם כפי שהוא, שכן אחרת, היא תישא בתוצאות ולמעשה לא התאפשר לה לפנות לעורך דין.
12. ההסכם נחתם בכפייה ולא מרצונה החופשי, בעודה מבולבלת ומנותקת ממשפחתה ומקרוביה, שכן היתה מנותקת מבני משפחתה בשל דיווחיו השקריים שיצרו קרע עמוק בינה לבין בני משפחתה. הנתבע איים כי לא תקבל ממנו דבר, ישאיר אותה ברחוב, ידאג לקחת ילדיה ממנה בטענה כי לא יתנו לאם נואפת את המשמורת על ילדיה בפועל.

13. לאחר שהבין כי לא יקחו את הילדים ממנה בשל ניאוף, פעל להוכיח כי היא בעלת בעיות נפשיות.
14. ההסכם דרקוני, מונע ממנה זכויות בסיסיות כגון מזונות אשה וכתובתה, סכום מזונות מינימלי והפסקתו לאחר תקופה קצרה, ויתור על ממון או רכוש שגם אם נרכש טרם הנישואין, לשני הצדדים חלק בו נוכח תרומת שני הצדדים לתא המשפחתי.
15. התובעת הוסיפה וטענה כי היא זוכרת היטב את הדיון בו אושר ההסכם במסגרתו הביע בית משפט תמיהתו על סעיפי ההסכם ועל הסכמתה ואף נשאלה מספר פעמים באם בטוחה במעשיה, אך בשל איומי הנתבע ובליט ברירה אשרה הסכמתה על חתימתה.
16. הנתבע מעולם לא קיים התחייבויותיו. כאמור לעיל, ההסכם מצידו היה הסכם למראית עין בלבד. כך לא ניסה לשקם מערכת היחסים עימה. על אף שהתחייב לפנות לייעוץ מקצועי, לא עשה כן.
17. לסיכום טענותיה, טענה כי ההסכם נחתם בליט ברירה, מחשש וכפייה סמויה בעת שהיתה בבלבול וללא כל תמיכה מקרובה בעודה מאמינה לטענות הנתבע בדבר רצונו בשלום בית.
18. כך המדובר בהסכם קיצוני, אשר נחתם מצידה בכפייה ועושק ומצד הנתבע למראית עין. משכך, דינו בטלות.
19. **טענות הנתבע** ההסכם נחתם ללא כפייה, הטעיה או ניצול מצבה ונהפוך הוא, התובעת חתמה על ההסכם והביעה אומד דעתה ביחס להסכם ורצונה לאשרו.
20. הסכם הגירושין נערך על ידי עו"ד..., אליה פנה הנתבע בעוד התובעת בחרה שלא להיות מיוצגת כלל.
21. יחסי הצדדים במהלך החיים ידעו עליות ומורדות נוכח התנהגותה הקלוקלת של התובעת, חוסר יכולתה לשמור על יציבות בעבודתה, הטיפול בקטינים ולבסוף, בגידותיה בנתבע עם מספר גברים במקביל.
22. על אף האמור ועל מנת לשמור על שלמות המשפחה וילדיו, ניסה הנתבע לקדם ולתקן את מערכת היחסים ביניהם תוך כדי מתן עזרה, הקשבה ומחילה על בגידות האשה.
23. כחלק משיקום מערכת היחסים, החליטו הצדדים לערוך ביניהם הסכם שלום בית ולחילופין גירושין ובתאריך 26/7/2018 חתמו על ההסכם אשר אושר בבית משפט ביום 5/9/2018 וקיבל תוקף של פסק דין.
24. על אף שב"כ הנתבע ייצגה הנתבע לבדו, היא הגדילה ופעלה על מנת להסביר לתובעת זכויותיה והתובעת אף חתמה על הסכמתה לכך, כאמור בנספח א לכתב ההגנה. עוד הוסבר לתובעת כי ב"כ הנתבע אינה מייצגת אותה וכי היא רשאית לפנות לכל עו"ד מטעמה לצורך היוועצות.

25. אף מפרוטוקול הדיון ניתן להבין כי בית משפט התרשם שהתובעת יודעת על מה חתמה, משמעות הסכמותיה ולאור ההערות שנוספו במהלך הדיון על גבי ההסכם, ניתן לראות שאכן התובעת היתה מודעת למה שהיא חתמה.
26. הסכם שלום הבית היה עוגן ונועד להציל את קשר הנישואין. התובעת שבה להתנהגותה ולמעשיה מיד לאחר החתימה על ההסכם.
27. מדובר בניסיון בוטה של התובעת לחזור בה מהסכמותיה ולטעון טענות הזויות כגון "ניצול"; "מרמה"; "כפייה", שאינן מבוססות כלל וכלל. התובעת לא הצליחה להוכיח טענותיה ונהפוך הוא שכן חזקה את עצם בגידותיה בכך שהודתה שמצאה מפלט ונחמה בקשרים שניהלה עם גברים זרים.
28. התובעת היא שגרמה בעצמה למצבה בכך שעשתה מעשים מזעזעים וכעת מנסה לבטל את ההסכם שלום הבית ולחילופין גירושין באמתלות שווא וללא לקיחת אחריות על הסכמתה.
29. לאחר שמערכת היחסים בין הצדדים עלתה על שרטון והיעדר אמון בין הצדדים ועל מנת שלא לפרק את מערכת היחסים בין הצדדים, עלתה האפשרות לערוך את ההסכם שלום הבית ולחילופין גירושין לטובת הצדדים.
30. הנתבע מעולם לא דחק התובעת לפינה, הכריח אותה לחתום ויצר מציאות כיצד עליה להתנהל אלא הציע לה לפנות לגורם מטעמה, עו"ד שייצג זכויותיה אולם היא סרבה להצעה זו והגיעה בגפה לבית המשפט.
31. אין לקבל הטענה לפיה הנתבע לא פעל לגישור ותיקון היחסים בין הצדדים, שעה שיחסיה של התובעת עם גברים אחרים נמשכו והיא המשיכה להתנער מאחריותה ההורית.
32. בית משפט הרחיב והסביר לתובעת את משמעות חתימתה על גבי ההסכם והתובעת אמרה כי מבינה המשמעות ורוצה באישור ההסכם.
33. התובעת מעולם לא זורזה על ידי באת כוחו של הנתבע לחתום על גבי ההסכם, שכן עורכת דינו דאז הסבירה לה לא אחת כי רשאית לפנות לעורך דין מטעמה אולם התובעת הבהירה פעם אחר פעם כי אינה מעוניינת בייצוג משפטי ומעוניינת לקדם ההסכם.
34. התובעת שהיתה מודעת לבגידותיה, לקחה עליהן אחריות ומשכך אינה זכאית למזונות אשה או כתובתה.
35. בית משפט לא הביע תמיהתו על ההסכם, אלא הביע בחינה מעמיקה של הבנתה של התובעת את חתימתה על ההסכם. יתרה מכך, בית משפט חזר ושאל את התובעת באם מבינה משמעות דין המזונות ובכלל את משמעות עצם היותה בלתי מיוצגת וכן את משמעות ההסכם על כל סעיפיו והתובעת ענתה שוב ושוב וגם מחוץ לפרוטוקול שהיא מבינה ומעוניינת לאשר ההסכם ורק לאחר בחינה מעמיקה, התרשם בית משפט כי חתמו ללא כפייה ועושיק, כפייה ומרמה של מי מהצדדים.

36. **דין והכרעה** כידוע, הפסיקה קבעה לא אחת כי המבקש לתקוף פסק דין שניתן זה מכבר, צריך לבחור באחד משני המסלולים, תקיפת החלק "ההסכמי", ההסכם שנערך בין הצדדים או תקיפת החלק "השיפוטי", אשר נותן תוקף של פסק דין להסכם. בעניין זה נקבע ברע"א 7148/98 עזרא נ' זלזניאק, פ"ד נ"ג (1) 337 שם נקבע כי: **באותם מקרים שבהם צד להסכם פשרה מבקש לבטל את פסק הדין שנתן תוקף להסכם, נקבעו שני מסלולי ביטול בהתאם לסוג העילה שבגינה התבקש ביטולו ואפיונה כ"הסכמית" או "שיפוטית".** כאשר צד להסכם מבקש לבטל את פסק הדין מחמת פגם הקשור להסכם עצמו (כגון: טעות, הטעיה, אי חוקיות, הפרה או שינוי מהותי בניסיונות), הפן ההסכמי מאפשר לו להגיש תביעה חדשה שעילתה הפגם שנתגלה בהסכם. על ידי הגשת תביעה כזו, ממילא מתבקש ביטול פסק הדין...מהיבט הפן ה"שיפוטי"- היינו, האישור שניתן להסכם על ידי שופט- כאשר צד מבקש לבטל את פסק הדין מחמת שנפל פגם בהליכי משפט, לרבות בסדרי הדין, פתוחה בפניו הדרך לנקוט הליכי ערעור רגילים..."

37. בעניין הנדון, טענות התובעת מתייחסות לפן ההסכמי של ההסכם, שכן לטענתה, כאמור לעיל קיימים פגמים בשלב כריתת ההסכם. בנוסף, כפי העולה מפסק הדין כמפורט לעיל, כל טענה באשר לאופן אישור ההסכם, מקומה בערכאת הערעור.

38. ההלכה המשפטית קובעת כי ניתן לבטל הסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין אם נפל פגם כלשהו בכריתתו.

39. כך נקבע כי "אף שניתן לבטל הסכם פשרה, שקיבל תוקף של פסק דין, אם נפל פגם בכריתתו, על בית משפט לנהוג משנה זהירות בעניין זה ולהשתכנע כי קיימים טעמים כבדי משקל, המצדיקים את הביטול" (ראו, ע"א 11750/05 יעל שמר נ' בנק הפועלים, פורסם ביום 15/11/2007, קל וחומר כאשר מדובר בהסכם ממון שקיבל תוקף של פסק דין (ראו ע"א 4/80 חנה מונק נ' אוסקר מונק פ"ד לו (3) 421).

40. אם כן, ניתן לבטל ההסכם ככל שבית משפט יווכח שאכן נפל פגם מהותי באופן כריתתו וזאת בהתאם לעילות המנויות בחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג- 1973 דהיינו הטעיה, עושק, כפייה וכיו"ב, כאשר על הטוען לכך מוטל הנטל להוכיח שאכן במעמד אישור ההסכם ניתנה הסכמתו כתוצאה מניצול חולשה כלשהי וזו נעלמה מעיני בית משפט (ראו ע"א 1581/92 ולנטין נ' ולנטין, מט (3) 441).

41. בניסיונות אלו, על בית משפט לבחון האם הוכיחה התובעת כי אכן נפלו פגמים במועד כריתת ההסכם באופן שאלו מצדיקים ביטולו. בעניין הנדון, בקשה התובעת לבטל חלקים מההסכם מהנימוקים שפורטו לעיל, כאשר עיקרי טענותיה מתייחסות לסעיפים הבאים בהסכם: סעיף 36 להסכם: "הבעל מתחייב לשלם למזונותיהם, למדורם ולהחזקת מדורם של כל אחד מהקטינים: פלונית ואלמוני סכום של 1,000 ₪ (אלף ₪) בחודש. סכום זה כולל את כל הוצאות הילד, למעט הוצאות שיפורטו בהמשך". סעיף 37 להסכם: "סכום זה ישולם עד הגיעו של כל קטין לגיל 6 (שש), כשלאחר מכן יהא האב פטור מתשלום מזונותיו". סעיף 41 להסכם: "על אף האמור בסעיף

40 לעיל, קצבת הנכות המשתלמת לבת אלמונית, תועבר לידי האב ועליו לדאוג לכלל צרכיה עד גובה הקצבה". סעיפים 48-58 המתייחסים ליחסי הממון בין הצדדים וההסדרים הרכושיים ביניהם, אותם בקשה האישה לבטל במלואם בטענה שהבית שאינו רשום בהסכם ורשום על שם אחותו וכעת נרשם על שמו. בתמצית ההסכמות הרכושיות בין הצדדים כעולה מן ההסכם, הוסכם כי כל אחד מהצדדים הוא הבעלים של כל הנכסים הרשומים על שמו לרבות פירותיהם. כן הוסכם כי באם טרם יחלפו עשר שנים ממועד אישור ההסכם ועד מועד הפירוד, כל הזכויות הסוציאליות של הצדדים, לרבות זכויות פנסיוניות, קרנות השתלמות, ביטוחי מנהלים, קופות גמל וכיוב', יוותרו בידי הצד המחזיק בהן. עוד הוסכם כי כל חוב או התחייבות משותפת של הצדדים, ישולמו באופן שווה על ידיהם. בנוסף, הסכימו הצדדים, במעמד הדיון ביום 5/9/2018 כי חשבון הבנק של האשה בבנק... בו קיימת יתרה של כ- 120,000 ₪, שייכת לצדדים באופן שווה והוא יוחרג מהאמור בהסכם הממון. אלו כאמור לעיל הסעיפים אותם בקשה האשה לבטל, כעולה מדברי באת כוחה מפרוטוקול הדיון מיום 10/12/2019 ועיקר טענות האישה כאמור, הינן כי היתה במצוקה נפשית בעת עריכת ההסכם, עוד טענה להטעיה, כפייה ועושק וכי חתמה על הסכם שתנאיו גרועים במיוחד כאשר לא היתה מיוצגת בהליך על ידי עורך דין.

42. טענת התובעת כי לא היתה מיוצגת במסגרת ההליך במסגרת טיעוניה, טענה

כאמור התובעת כי לא היתה מיוצגת על ידי עורך דין במסגרת ההסכם. בבג"צ 6810/97 בן שושן נ' בן שושן, נא (5) 375, בוטל פסק דין בבית משפט למשפחה מהטעם שהתובעת לא היתה מיוצגת. ברם, עסקינן במקרה מיוחד ובנסיבות שונות, שם עתרה התובעת לדחות מועדי דיונים לצורך קבלת ייצוג משפטי ובית משפט לא נעתר לבקשתה ולכן נאלצה לטעון בעצמה בפני בית המשפט. לא כך הוא המקרה בפניי. בעניין הנדון כעולה מפרוטוקול הדיון, נשאלה התובעת בעניין וציינה כי: "עברתי על ההסכם, אני לא צריכה עו"ד. אני יודעת שההסכם הוא מחייב" (ראו עמוד 1 לפרוטוקול מיום 5/9/2018, שורות 7-8). משכך, ברי כי התובעת ידעה כי היא רשאית לפנות לקבלת יעוץ משפטי ואף הבינה כי אכן מדובר בהסכם שיחייב אותה ככל שיתממש. (זאת בניגוד לפסק הדין בע"מ (ת"א) 1242-04 פלוני נ' פלונית, אליו הפנתה באת כוחה בסיכומיה, שם ראה אותו התובע כהסכם שלום בית בלבד). יתרה מזאת, ההסכם בין הצדדים נחתם כחודש וחצי לפני מועד הדיון. במהלך תקופה זו היו לתובעת די והותר הזדמנויות לפנות לקבלת ייצוג משפטי והיא בחרה שלא לעשות כן. אין מחלוקת כי הנתבע פנה לתובעת על מנת שתפנה לקבלת ייצוג משפטי טרם אישור ההסכם בבית משפט, התובעת לא עבדה באותה תקופה ואף מפלטי שיחות שהוצגו במעמד הדיון מתברר כי אכן התקשרה למספר עורכי דין אולם בחרה ככל הנראה בסופו של יום שלא לפנות אליהם ובעניין זה העידה כי: "אמרתי לעורכת הדין שהפנו אותי אליי (צ.ל- "אליה"- הערה שלי, ע.ג) ושיש הסכם. היא אמרה אני לא יכולה לענות לך על רגל אחת ואנחנו צריכים לעשות פגישה מסודרת. ניסיתי למצוא תשובות...מנגד הוא נתן לי להרגיש שאני יכולה לסמוך עליך. הוא הציג לי כל הזמן שלום בית..."(עמוד 7 לפרוטוקול מיום 10/12/29, שורות 6-10). עמדתה של התובעת אינה סבירה, אם אכן

סמכה על הנתבע, מדוע פנתה כלל לעורכת הדין. כך גם לא ברור מדוע בחרה לפנות אבל בסופו של יום, לא נעזרה בייצוג משפטי ואין לקבל עמדתה, לפיה מחד, בטחה בנתבע עת נתן לה תחושה כי ניתן לסמוך עליו, ומאידך, חשה עצמה מאויימת. עוד הוסיפה וטענה התובעת כי לא הבינה משמעות החתימה. הלכה פסוקה היא כי חזקה שאדם קרא את המסמך עליו חתם והבין את תוכנו, ראו בעניין זה ע"א 467/64 שוויץ נ. סנדור, פ"ד יט(2) 113, 117 (1965); ע"א 779/87 בליט נ. בנק לאומי לישראל בע"מ, פ"ד מד(3) 304, 310 (1990); ע"א 1513/99 דטיאשילי נ. בנק לאומי לישראל בע"מ, פד"י נד(3), 591, 594 (2000) ודי בכך בכדי להצדיק דחיית הטענה.

43. יתרה מזאת, מפרוטוקול הדיון והחלטתו ממועד הדיון עולה כי תוכן ההסכם הוסבר לצדדים. כן נרשם מפיהם כי הבינו את תוכנו של ההסכם (עמוד 2 לפרוטוקול). עוד הוסבר במהלך הדיון החל בעניין סוגיית המזונות ביחס לקטנים ואף בעניין זה הצהירה התובעת כי: "לאחר שבית המשפט הסביר לי לעניין הדיון הנוגע למזונות, אני משיבה שהעניין ברור לי ומוסכם עליי" (עמוד 1 לפרוטוקול, שורה 18). משכך, התרשמתי שאין בעובדה שהתובעת הגיעה לדיון ללא ייצוג בכדי לפגוע במי מזכויותיה. כעולה מפרוטוקול הדיון ומדברי התובעת בעצמה ומעמדת הצד שכנגד, נראה כי ההסכם הוסבר לה באופן ברור ומפורש, ראו למשל אמירתה לפיה: "נכון שבית המשפט שאל אותי מספר פעמים" (עמוד 6 להסכם, שורה 5).

44. לתובעת היה די והותר זמן לפנות לקבלת ייצוג משפטי, במשך כחודש וחצי התובעת אף פנתה כאמור וככל שבחרה שלא להתייעץ בסופו של יום עם עורך דין ובקשה לאשר ההסכם כפי שהוא, אין בכך בכדי להוות עילה המצדיקה ביטולו. משכך והואיל ולא נמנע ממנה ייצוג משפטי, לא על ידי הנתבע ולא על ידי בית המשפט בפניו הצהירה כי אינה זקוקה לעורך דין, בכדי להצדיק ביטול ההסכם מטעם זה, שעה שההסכם עליו חתמה הוסבר לה באופן מפורט במעמד הדיון והימנעותה מייצוגה על ידי עורך דין נעשתה מרצונה החופשי בלבד. בשולי הדברים יוער כי נרשם באופן מפורש בהסכם כי: "61. הצדדים מאשרים ומאשרים כי קראו הסכם זה בעיון, הבינו את כל סעיפיו, פרטיו ותנאיו, וכי הם חותמים עליו מרצונם החופשי והטוב וללא לחץ וכפייה. 62. הצדדים מאשרים ומצהירים כי קבלו ייעוץ משפטי מוקדם טרם חתימתם על הסכם זה, וכל צד מוותר ולא יוכל לטעון טענת טעות ו/או הטעייה ו/או אי ידיעה ו/או הסתמכות וכיוצא בזה בכל הליך שהוא".

45. התובעת הוסיפה וטענה כי בעת חתימתה על גבי ההסכם היתה מבודדת מבני משפחתה אותם ניתק ממנה הנתבע, אלא שטענה זו לא הוכחה כלל וכלל, נהפוך הוא. התברר כי התובעת שלחה לאמה תמונה ומסרונים מייד לאחר אישורו של ההסכם בבית המשפט (ראו עדותה, עמוד 9 לפרוטוקול מיום 10/12/2019, שורות 10-15).

46. בנוסף, התובעת לא זימנה אמה או מי מבני משפחתה בכדי לתמוך בגרסתה אודות הנתק הנתען בינה לבינם בעת עריכת ההסכם ואף עובדה זו פועלת לחובתה, שכן סביר כי לו היה בגרסת מי מבני המשפחה בכדי לתמוך

בגרסתה לפיה נותקה מבני משפחתה, היתה מזמנת אותו ליתן עדות בפניו. בעניין זה, הלכה פסוקה היא כי צד הנמנע מלזמן עד שיש בגרסתו בכדי לסייע לו חזקה שעדותו פועלת לרעתו, שכן נסיון החיים מלמד שאם היה בגרסתו בכדי לסייע לו, היה טורח לזמנו (ראו לעניין זה ע"א 55/89 קופל **נהיגה עצמית**) בע"מ נ' **טלקאר חברה בע"מ**, פ"ד מד(4) 595, בעמ' 602-603). משכך, אין לקבל הגרסה כי בשל כך חתמה על ההסכם.

47. התובעת טענה לעושה מצד הנתבע. סעיף 18 לחוק לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 קובע: "מי שהתקשר בחוזה עקב ניצול שניצל הצד השני או אחר מטעמו את מצוקת המתקשר, חולשתו השכלית או הגופנית או חוסר נסיונו ותנאי החוזה גרועים במידה בלתי סבירה מהמקובל רשאי לבטל את החוזה". עילה זו כוללת כאמור שלושה תנאים מצטברים:

. מצבו הירוד של הנעשק. דהיינו, מצוקתו, חולשה שכלית או גופנית או חוסר נסיונו בעת כריתת החוזה.

. התנהגות העושה: ניצול מצב הנעשק על ידי העושה על מנת לגרום לו להתקשר בחוזה.

. תנאי ההסכם שנערך גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל. (ראו ע"א 4839/92 יוסף גנז נ' **מרדכי כץ**, פ"ד מח (4) 749, 756). לעניין זה נקבע זה מכבר שקיים קשר בין הפגם ברצון לבין ההגינות בחוזה וככל שהפגם ברור יותר וחמור יותר ניתן לצורך ביטול החוזה, להסתפק בסטייה קיצונית פחות מהתנאים הסבירים וההוגנים (ראו ספרם של פרופ' פרידמן, כהן, דיני חוזים כרך ב', עמוד 980). הכוונה אם כן, הינה שקיים איזון בין שלושת התנאים הללו וככל שקיומו של אחד מהם יוכח בעוצמה רבה יותר, יקטן הצורך בהוכחת היסודות האחרים (ראו ע"א 3156/98 יצחק בן ישי נ' אלכס ויינגרטן, פ"ד נה (1) 939, 948). עם זאת, ברור שנדרש קיומם של כל אחד מהתנאים הללו בעוצמה רבה לשם הוכחת העילה.

48. בעניין הנדון טענה התובעת כי מצבה הנפשי היה קשה, שכן הנתבע טרח והבהיר לה כי בשל בגידתה יקחו ממנה את ילדיה, אלא שטענה זו נסתרה אף היא במסגרת דיון ההוכחות, שכן הוצגה בפניי תכתובת וואצאפ שנשלחה על ידי התובעת לנתבע ביום 17/7/2018 שם נרשם כי: "מה השפעת הבגידה על שאלת המשמורת על הילדים? לבגידת האישה אין השלכה על זכותה לשמש כהורה משמורן על הילדים. בניגוד לטעות הרווחת, אישה שבגדה אינה נתונה תחת האיום שלפיו משמורת הילדים תישלל ממנה ותועבר לבעל. באותו אופן, לבגידת הבעל אין שום השלכה על זכויותיו כהורה משמורן או כאפוטרופוס על הילדים והסדרי הראיה בינו לבין הילדים לא יושפעו מכך". (ראו – 1/נ). אם כן, מתברר כי התובעת ידעה גם ידעה שאין כל השלכה להתנהגותה בכל הנוגע לטענות סביב הבגידה הנטענת, בנוגע לסוגיית המשמורת על הקטינים. לא זו אך זו, מסתבר אם כן, כי התובעת בדקה בעצמה את התשובה המשפטית לטענה זו ככל שנטענה על ידי הנתבע ולא היה בכך בכדי להשפיע על מצבה הנפשי ואין בטענה הסתמית לפיה כל ילד

בן עשר עשוי לאתר התשובה לכך, כפי שטענה בפניי, בכדי למנוע את המסקנה הפשוטה לפיה האישה בררה מצבה המשפטי בעניין, קבלה תשובה וידעה שאין באפשרות הנתבע לנתקה מילדיה ואין בלחץ מסוג זה בכדי לכפות עליה לערוך הסכם שלא חפצה בו.

49. עוד טענה האישה כי חתימת ההסכם נערכה כשהיא לאחר לידה בתחילת הריון נוסף, אלא שלא לידה ולא הריון הם מחלה ואף לא הוצגה כל ראיה כי היה בכך בכדי להשליך על מצבה הנפשי. סביר שאכן היה בכל הסיטואציה עת נתפסה האישה בקלקלתה בכדי להשפיע על מצבה הנפשי, אלא שאין די בכך בכדי לקבוע שמצבה הנפשי לא היה שפיר וכי לא קבלה החלטות בשיקול דעת, עובדה שהתובעת ידעה לעמוד על עמדתה לפיה אין בהתנהגותה לשלול ממנה את המשמורת על הקטינים. יוער כי גם לא מצאתי שיש במסמכים הרפואיים שצרפה, אשר נערכו לאחר מועד החתימה בכדי לשנות החלטתי זו. תנאי החוזה גרועים במידה בלתי סבירה מהמקובלהתובעת טענה כי חתמה על הסכם שתנאיו גרועים מהמקובל. טענה זו התייחסה לסוגיית המזונות. לפיה על האב לשאת במזונות בסך של 1,000 ₪ על כל אחד מהקטינים פלונית ואלמוני. התובעת לא הציגה בפניי במסגרת ההליך כל אסמכתאות באשר להכנסותיה שלה ושל הנתבע במועד עריכת ההסכם, הצדדים לא נחקרו בעניין ואין די בטענות סתמיות בסיכומים באשר לגובה ההכנסות משאלו לא גובו כאמור במסמכים בכלל ודי בכך בכדי לקבוע כי לא הוכיחה טענתה בעניין זה. עוד אוסיף כי שעה שהוסכם שהקטינים יהיו במשמורת שיויונית ומשותפת, אין מדובר בסכום בלתי סביר. כך גם החל מגיל שש עת הוסכם כי האב יהיה פטור ממזונות הקטינים. התובעת כאמור, לא הציגה כל ראיות באשר לגובה הכנסות ואין לבית משפט כל אפשרות לקבוע כי מדובר בהסכם גרוע במידה בלתי סבירה. אומנם בתיק הקשור הוצגו אסמכתאות באשר להכנסות הצדדים שם נטען כי האיש מרוויח כ- 14,500 ₪ והאישה כ- 4,500 ₪ בצירוף בונוסים של כ- 2,500 ₪ ואינה ממצה פוטנציאל ההשתכרות, שכן מדובר בהכנסות מחצי משרה בלבד, ברם נתונים אלו לא הוצגו בתיק דנן, הצדדים אף לא נחקרו בגינם ואף לו הוכחו, אין בכך בהכרח בכדי לקבוע כי תנאי ההסכם כאמור גרועים מהמקובל, שעה שלא הוכחו ולא נטענו כלל צרכי הקטינים. עוד אוסיף כי הוסכם במסגרת ההסכם, שחרף המשמורת המשותפת, התובעת תקבל את כלל הקצבאות של הקטינים מהמוסד לביטוח לאומי, לרבות קצבאות החינוך. כך גם יש ליתן הדעת לעובדה שהוסכם שהקטינים כאמור ישהו אצל האב מחצית מזמני השהות באופן שיויוני ולהלכות בע"מ 919/15 בכל הנוגע לחלוקת נטל המזונות בין שני בני הזוג. בנסיבות אלו, אין לקבל הטענה לפיה ביחס למזונות תנאי ההסכם גרועים מהמקובל. בשולי הדברים יוער כי עיון בסעיפים 36-37 להסכם מלמד כי הסעיפים הללו מתייחסים למזונותיהם ומדורם של הילדים פלונית ואלמוני בלבד. ביחס לבת אלמונית נקבע הסדר אחר לפיו קצבת הנכות של הבת תועבר לאב ועליו לשאת בכלל צרכיה עד גובה הקצבה. משכך וככל שקיים שינוי נסיבות והקצבה (ככל שדובר על קצבה בסכום משמעותי, שכן אף בעניין זה לא הוצגה בפני בית משפט כל ראיה) אינה מתקבלת עוד או שההסכם שותק בעניינה, אין בכך

בכדי להשליך על מזונותיה ובעניין זה תפעל התובעת במידת הצורך בהתאם להבנתה וחוכמתה.

50. עוד טענה האישה כי במסגרת ההסכם נאלצה לוותר על מזונותיה ועל כתובתה. בכל הנוגע לסוגיית מזונות התובעת, לא הוצגה אף בעניין זה כל ראיה, מה גם ששעה שהתובעת עובדת ספק אם זכאית למזונות. כך גם ביחס לכתובתה של התובעת, נוכח הטענה המרכזית ביחס לבגידה הנטענת, ברי כי קיים ספק רב ביחס לזכאותה של התובעת לכתובתה ונראה כי במכלול הנסיבות ונוכח טענות האישה והסיטואציה שגרמה לצדדים לחתום על ההסכם, אך סביר שהאישה בחרה לוותר עליהם. לפיכך, לא התרשמתי כי הסכמתה לוותר על מזונותיה וכתובתה, מהווים תנאי חוזה גרועים ובלתי סבירים מהמקובל ומדובר בהסכמה סבירה לחלוטין בנסיבותיהם של בני הזוג.

51. אשר לטענה ביחס לדירה, טענה התובעת כי הבית בו התגוררו נרכש על ידי הנתבע בשנת 2015 כחמש שנים לאחר הנישואין וטרם המשבר בעוד הנתבע טען כי הבית שייך לאחותו. לגרסתה אף מצאה מסמכים המעידים על כך אך אלו נלקחו ממנה על ידי הנתבע. יוער כי בעניין זה, כל שהוצג בפניי בעניין זה היה אישור זכויות במקרקעין ממנו עולה כי הנתבע מכר זכויותיו בדירה בשנת 2007 ואישור על תשלום מיסים. כזכור הצדדים נשאו בשנת 2010, דהיינו המכירה היתה טרם נישואיהם. התובעת לא הוכיחה אחרת. התובעת לא הציגה כל ראיה לפיה הדירה נותרה בבעלות הצדדים. אומנם האישה טען כי הוא משלם המשכנתא במקום דמי שכירות, אולם טענה בדבר זכויות האישה בדירה לפיה מדובר ברכוש משותף, לא הוכחו כלל וכלל והיא לא הצליחה להרים הנטל ולו במעט לפיה, היתה כוונת שיתוף כלשהי בדירה. ערה אני להלכות באשר לדירת מגורים, אלא שאף בעניין זה, על האישה להרים נטל כבד, תחילה להוכיח כי הדירה שייכת לאיש וזאת לא הוכח, שנית להוכיח כי היתה כוונת שיתוף כלשהי ואף בעניין זה לא הוצגה כל ראיה ואף האישה לא נחקר כלל בעניין זה במסגרת חקירתו. כך גם לא הוצגה ולו ראיה אחת באשר להשבחת הנכס הנטענת. בנסיבות אלו, שוכנעתי כי התובעת הבינה היטב כי מדובר בדירה שאין לה כל זכויות בה ולכן חתמה על ההסכם לפיו כל צד יהיה הבעלים של הרכוש הרשום על שמו. בהתייחס לחיסכון בחשבון הבנק של התובעת ושעה שמדובר בכספים שנצברו בתקופת החיים המשותפים ואף התובעת הודתה בכך, בדין חולקו הכספים הללו בין שני בני הזוג. משכך, לא שוכנעתי כי עסקינן בתנאי ההסכם שאינם סבירים. כך גם לא הוכח כי התובעת היתה במצב נפשי קשה שאינו מאפשר לה להבין על מה חתמה תוך כדי ניצולה על ידי הנתבע. משכך, דין טענה זו להידחות. בהתייחס לזכויות הפנסיוניות של הצדדים, לא הוצגו בפניי כל ראיות באשר לזכויות הללו ושעה שהנטל להוכיח התביעה מוטל על האישה כי תנאי ההסכם חורגים במידה בלתי סבירה מהמקובל ולא הוצגה כל ראיה, ברי כי דין טענה זו להידחות אף היא. אף אם היתה מוכחת הטענה, אין בכך בכדי להביא בהכרח לביטול ההסכם במכלול הנסיבות הקיימות ושעה שמדעת הסכימה האישה לכך עת חתמה על ההסכם.

52. עוד טענה התובעת כי הוטעתה על ידי הנתבע שפעל בחוסר תום לב ומעולם לא התכוון לעמוד בהסכם שלום הבית אלא שהנטל להוכיח כי היא בעצמה פעלה לקיומו של הסכם שלום הבית, מוטל אף הוא תחילה עליה, שכן היא התובעת. בהסכם נקבע ביחס למערכת היחסים בין הצדדים כדלקמן: "3. בני הזוג יפעלו יחדיו כדי לנסות ולפתור את הבעיות שהתעוררו ביניהם, ולהתגבר על הקשיים שנתגלעו מתוך רצון לשמור על שלמות המשפחה המשפחתית. 4. הצדדים מביעים נכונותם המלאה לעשות ניסיון רציני לשוב לחיי שלום בית ולחיות חיי משפחה תקינים כשהצדדים מתחייבים לעשות כל מאמץ כדי לפתור בדרכי שלום ובהידברות חיובית כל מחלוקת שתתגלע ביניהם בעתיד. 5. הצדדים מביעים את רצונם לפנות ליעוץ מקצועי כדי ללבן את יחסיהם ואת המחלוקות שהתגלעו ביניהם. 6. האשה מתחייבת להתנתק מכל הרשתות החברתיות בהן היא חברה ובכללן: אינסטגרם, פייסבוק, מסנג'ר, סנאפצ'ט וכד' ולמעט וואצאפ. 7. האשה מתחייבת לנתק כל קשר עם גברים אשר היתה עימם בקשר רומנטי ו/או אינטימי...". אם כן ההסכם כלל מחויבויות שלובות אשר הוטלו הן על האיש והאשה באופן משותף והן על האשה לבדה. האשה לא הרימה כלל הנטל כי פעלה בדרך כלשהי לקידום שלום הבית. בתביעתה טענה כי הנתבע לא קיים התחייבויותיו ולא פעל לנסות לפתור את הבעיות שהתעוררו בין הצדדים. לא ניסה לסייע ולשקם מערכת יחסיו עמה ואף לא פנה ליעוץ מקצועי על מנת להסדיר היחסים ביניהם.

53. כאמור בהסכם, הוא כלל חיובים שהוטלו על שני בני הזוג. לא זו אף זו, על האשה הוטלו חיובים נוספים נוכח יחסיה הנתענים עם גברים אחרים. ברם, האשה לא טענה כי עמדה בהתחייבויותיה על פי סעיפים 6-7 להסכם. משכך, לא הרימה הנטל לפיו היא עשתה ולו דבר מה בכדי להביא להצלחת שלום בית. אשר לטענה לפיה הנתבע לא פנה ליעוץ מקצועי, הרי שגם בעניין זה הוראות ההסכם מתייחסות לשני בני הזוג ומשעה שלא טענה כי היא עצמה עשתה ניסיון כלשהו להביא לשלום בית עת פנתה ליעוץ מקצועי והנתבע סרב, לא ברור מדוע סבורה היא כי הנתבע הוא זה שפעל בחוסר תום לב ולא היא.

54. משכך והואיל ולא עשתה דבר וחצי דבר בכדי להביא להצלחת שלום הבית, אין לה אלא להלין על עצמה ואין לקבל את הטענה לפיה חוסר תום ליבו של הנתבע הוא שהביא לכישלון ההסכם ומדובר בהסכם למראית עין בלבד. מכל המקובץ עולה כי התובעת לא הוטעתה על ידי הנתבע מהטעם שלא התכוון לקיים את ההסכם ובמיוחד כאשר לא הוצגה כל ראיה לפיה היא פעלה לקידומו. מדובר בהסכם שנחתם לאחר אובדן האמון בין בני הזוג בנסיבות שנוצרו ובמיוחד נוכח הטענות בדבר מערכות יחסים שנוהלו בין התובעת לאחרים ושעה שאף לא נטען כי התובעת בעצמה פעלה לקיים חלקה בהסכם, לא התרשמתי כי הוטעתה על ידי הנתבע. לא מצאתי כי יש גם בסיכום בדיקה של הפסיכיאטרית ד"ר שולמית כהן בעניינה של התובעת מיום 23/11/2018 בכדי לסייע לתובעת או לקבוע כי היה בכך בכדי ליצור לחץ כלשהו על התובעת באופן שגרם לה לחתום על ההסכם לא רצון והבנה מלאים. מעיון בדו"ח עולה כי התובעת "ללא תסמינים פסיכויטיים. ללא אובדנות שיפוט ותובנה שמורים" (ראה בתיק הקשור שמספרו 62798-11-18). לראייה לא היה בכך בכדי לסייע לתביעת האיש באשר לסוגיית

המשמורת ובסופו של יום במסגרת פסק הדין שניתן ביום 10/12/2019 נקבע כי המשמורת תהיה משותפת וחלוקת זמני שהות תהא בהתאם להוראות סעיף 16 להסכם. בשולי הדברים יוער לעניין זה כי אין לשכוח שמדובר בבדיקה שבוצעה למעלה מארבעה חודשים לאחר החתימה על ההסכם ואף מטעם זה, אין לה כל רלוונטיות למועד עריכת ההסכם. לא מצאתי ממש אף ביתר טענות התובעת.

55. סוף דברבנסיבות אלו, ולאחר שעיינתי בכלל טענות הצדדים, לא מצאתי כי האישה חשה מאוימת, לא מבינה או במצב נפשי קשה שאינו מאפשר לה להבין על מה חתמה בעת חתימתה על גבי ההסכם. לפיכך, מצאתי כי דין התביעה להידחות, שכן מדובר בהסכם שלום בית ולחילופין גירושין שנערך בהסכמה מלאה ובהבנה של האישה. בכל הנוגע לסוגיית ההוצאות ובשים לב להתנהלות האיש במהלך הליך ההוכחות ולאור כל מכלול הנסיבות, לא מצאתי מקום לקבוע הוצאות גבוהות ואני קובעת שהאישה תישא בכלל הוצאות האיש בסך של 6,000 ש.ה. הוצאות ישולמו תוך 30 יום, שאם לא כן, יישאו הפרשי ריבית והצמדה כחוק. ניתן היום, י"ז אייר תש"פ, 11 מאי

2020, בהעדר הצדדים. עפרה גיא, שופטת